

ΦΟΙΒΟΣ ΧΡΥΣΑΦΙΔΗΣ

Σταυροφόροι του Σύμπαντος

ένα μικρό διαστημικό έπος

Εικόνες
Ηλιάνα Φαφούτη

ΚΕΔΡΟΣ

Φοίβος Χρυσαφίδης: *Σταυροφόροι του Σύμπαντος*

ISBN 978-960-04-5578-6

Εικονογράφηση: Ηλιάνα Φαφούτη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Στέλλα Τσάλα
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη
Γραφιστική επιμέλεια-ένθεση: Ξένια Τρύφων

Για το κείμενο

© *Φοίβος Χρυσαφίδης*, 2026

Για το κείμενο και την εικονογράφηση

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε.*, 2026

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στη μητέρα μου

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η τηλεόραση του κυρίου Παπακωνσταντίνου (Μέρος 1ο)

«Τίποτα ιδιαίτερο». Αυτή ήταν η συνήθης απάντηση που έδινε ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου στους φίλους του όταν του τηλεφώνουσαν για να τον ρωτήσουν τι κάνει. Ποιους φίλους δηλαδή, τρεις ήταν όλοι κι όλοι, μετρημένοι στα δάχτυλα: δύο από τη σχολή και ένας συνάδελφος από τη δουλειά. Οι δύο πρώτοι, από τη σχολή, είχαν φύγει και, ακόμη κι αν εκείνος εξακολουθούσε να τους θεωρεί φίλους του, δεν πολυέκαναν παρέα. Ο ένας, ο Χατζηχρήστος, είχε γνωρίσει τον έρωτα της ζωής του και είχε εγκαταλείψει τα πάντα για να πάει να τον βρει, και ο άλλος, ο Λεμονόπουλος, είχε φύγει για να συμμετάσχει σε ένα πειραματικό πρόγραμμα στην άλλη άκρη της γης. Ο μόνος που του απέμεινε ήταν ο Μάρκος Καραμιχάλης, με τον οποίο ήταν συνάδελφοι τα τελευταία πέντε χρόνια – δούλευαν ως τεχνικοί υποστήριξης στον ΟΤΕ. Τώρα που το σκέφτομαι, «Τίποτα ιδιαίτερο» ήταν η απάντηση που έδινε στον μοναδικό του φίλο όταν τον έπαιρνε τηλέφωνο.

Η δουλειά του δεν ήταν και το πιο συναρπαστικό πράγμα στον κόσμο, αλλά βοηθούσε να πληρωθούν οι λογαριασμοί, κι εκείνος δεν συνήθιζε να τους αφήνει απλήρωτους. Ο λογαριασμός του ρεύματος ήταν, μάλιστα, ιδιαίτερα σημαντικό να πληρωθεί στην

ώρα του, καθώς τροφοδοτούσε μία από τις λίγες χαρές που είχε: την τηλεόραση. Κάθε πρωί στις 7:15 και κάθε απόγευμα στις 7:15 την άνοιγε για να δει την αγαπημένη του εκπομπή, *Πέρα από τ' άστρα* (ακριβής μετάφραση του αγγλικού τίτλου), με παρουσιάστη τον Αμερικανό Νικ Σουίφτ. Το όνομα ήταν τόσο πιασάρικο, που πολλοί αναρωτιόντουσαν αν ήταν όντως το πραγματικό του όνομα ή αν το είχε αλλάξει για λόγους μάρκετινγκ. Οι υποψίες των φανατικών τηλεθεατών της σειράς επιβεβαιώθηκαν, όταν βγήκε στη φόρα πως ο αγαπημένος κύριος Σουίφτ είχε γεννηθεί με το όνομα Αφροξυλάνθιος Κυματοθραύστης. Η αποκάλυψη σοκάρε τον Γιώργο τόσο πολύ, που έκανε ημιμποϊκοτάζ στη σειρά. Σκόπευε να σταματήσει να τη βλέπει εντελώς σε ένδειξη διαμαρτυρίας, αλλά, επειδή του άρεσε πάρα πολύ, αποφάσισε να βλέπει μόνο το απογευματινό επεισόδιο. Αν θέλουμε όμως να είμαστε πιο ειλικρινείς, θα πρέπει να πούμε πως ο πραγματικός λόγος για τον οποίο σταμάτησε να βλέπει το πρωινό επεισόδιο δεν ήταν λόγω του σοκ, αλλά επειδή δεν προλάβαινε, λόγω της δουλειάς. Η απόφαση να μην αποκαλύψει στον μοναδικό του φίλο τον πραγματικό λόγο πήγαζε, μάλλον, από μια ανούσια άρνηση της πραγματικότητας. Ξεφεύγουμε όμως. Η ουσία είναι πως ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου λάτρευε την τηλεόρασή του και, κυρίως, την εκπομπή του πλέον αμφιλεγόμενου κυρίου Σουίφτ. Τη λάτρευε σε τέτοιο σημείο, που θα έκανε σχεδόν τα πάντα γι' αυτήν.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο κατέρρευσε όταν, το πρωί της πρώτης Τρίτης του Φεβρουαρίου, ανακάλυψε πως η τηλεόρασή του είχε κλαπεί. Στο μικρό του διαμέρισμα η συσκευή βρισκόταν δίπλα σε ένα μεγάλο παράθυρο, πάνω στο ξύλινο τραπέζι με το πανάρχαιο σεμεδάκι που του είχε κάνει δώρο η γιαγιά του όταν ήταν μικρός και δεν μπορούσε να το ξεφορτωθεί. Και να που τώρα, παρ' όλη τη θλίψη του, τον παρηγορούσε κάπως το

γεγονός ότι, μαζί με την τηλεόραση, είχε κλαπεί και το μισητό σεμεδάκι.

Γεμάτος θυμό και αγωνία για την τύχη της τηλεόρασής του, ήταν έτοιμος να βγάλει το κεφάλι του έξω από το παράθυρο, στην προσπάθειά του να βρει κάποιο ίχνος που ίσως είχαν αφήσει οι ληστές. Περιέργως, το παράθυρο ήταν ερμητικά κλειστό προτού το ανοίξει ο ίδιος· ούτε φαινονταν πουθενά σημάδια διάρρηξης. Δεν του είχε απομείνει παρά μία επιλογή: να πέσει από το ανοιχτό παράθυρο και να δώσει τέλος στη ζωή του, αφού χωρίς την τηλεόραση δεν είχε πλέον κανένα νόημα. Βέβαια, υπήρχε πάντα και η επιλογή να πάει στην αστυνομία για να καταγγείλει την κλοπή ή να αγοράσει άλλη τηλεόραση. Αυτές οι επιλογές τού πέρασαν από το μυαλό μετά την αρχική, υπερβολικά δραματική, αντίδρασή του. Αποφάσισε να ακολουθήσει τη δεύτερη και να απευθυνθεί στο αστυνομικό τμήμα, καθώς είχε δεθεί συναισθηματικά με την τηλεόρασή του και τη θεωρούσε αναντικατάστατη. Δεν ήταν άλλωστε μια απλή τηλεόραση. Ήταν *η τηλεόραση*. Μια Sony της οποίας το μοντέλο δεν ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές (όχι ότι οποιοδήποτε μοντέλο τηλεόρασης είναι δημοφιλές), γκρι, με «καμπούρα» και χερούλι στο πάνω μέρος, ώστε να είναι εύκολη η μεταφορά της σαν βαλίτσα. Αυτή η τηλεόραση, όπου παρακολουθούσε την αγαπημένη του εκπομπή, ήταν τόσα χρόνια για εκείνον ένα παράθυρο στο σύμπαν. Σ' αυτήν παρακολουθούσε από πιθανές εξηγήσεις και εικασίες για την αρχή του σύμπαντος μέχρι τα χημικά στοιχεία που υπάρχουν στην ουρά ενός κομήτη. Βέβαια, δεν απομνημόνευε όλες τις πληροφορίες, αλλά είχε σχηματίσει μια γενικότερη εικόνα για τον μακρόκοσμο, που, κατά τον ίδιο, ήταν πάνω του μέσου όρου.

Ήταν έτοιμος να ξεκινήσει για το αστυνομικό τμήμα. Και

αυτό θα έκανε, αλλά, επειδή τον απασχολούσαν κι άλλες σκέψεις, έμεινε λίγο ακόμα στο διαμέρισμά του για να διευθετήσει κάποια πράγματα. Αρχικά τηλεφώνησε στη δουλειά του και ειδοποίησε πως δεν μπορούσε να πάει λόγω ασθένειας, άλλωστε η εύρεση της αγαπημένης του συσκευής αποτελούσε επιτακτική ανάγκη και προτεραιότητα. Έπειτα, σκεπτόμενος πως για να έχει το καλύτερο αποτέλεσμα θα έπρεπε να είναι ευπαρουσίαστος, φόρεσε το άσπρο του πουκάμισο, το μπεζ παντελόνι του και τα καφέ δερμάτινα παπούτσια του, που τα φύλαγε για ειδικές περιπτώσεις. Τα ταίριαξε με τις ασπροκόκκινες καρό κάλτσες του, χτένισε το μαλλί του σε κυματοειδή μορφή στο πλάι και περιποιήθηκε το μουστάκι του. Να σημειωθεί εδώ πως παρέλειψε σκόπιμα τη γραβάτα, μην τον περάσουν για ψώνιο οι αστυνομικοί. Όντας πλέον έτοιμος, άνοιξε την εξώπορτα και βγήκε έξω. Δυστυχώς για εκείνον, ο καιρός φαινόταν άστατος: επικρατούσε μια γκριζα συννεφιά και ο ήλιος ίσα που διακρινόταν. Όλα έδειχναν πως θα έβρεχε, αλλά, καθώς δεν είχε όρεξη να ξανανέβει για να πάρει το μπουφάν του, αποφάσισε να πάρει το τραμ για να προφυλαχτεί σε περίπτωση βροχής. Έτσι, περπάτησε μέχρι την κοντινότερη στάση και περίμενε.

Άτυχος μέσα στην ατυχία του: η ταμπέλα στη στάση έδειχνε «15'». Σε δεκαπέντε λεπτά ποιος ζει ποιος πεθαίνει, σκέφτηκε. Ανήμπορος να επιταχύνει τη διαδικασία, κάθισε σε ένα από τα παγκάκια βράζοντας στο ζουμί του. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο συνάδελφός του ο Μάρκος.

«Έλα, ρε, τι κάνεις;» ακούστηκε η φωνή του Μάρκου από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Ε, τίποτα ιδιαίτερο. Απλώς κάτι αλήτες μού έκλεψαν την τηλεόραση και τώρα πρέπει να τρέχω σε αστυνομίες και όλα τα σχετικά», απάντησε παραπονεμένος ο Γιώργος.

«Μη σκας. Θα κάθεις να χαλάς τη ζαχαρένια σου για μικροπράγματα; Αν θες, μπορείς να δανειστείς τη δεύτερη δική μου. Πρόσφατα πέθανε μια γειτόνισσα και τα παιδιά της με ρώτησαν αν τη θέλω. Η προσφορά ισχύει ακόμα, αν ενδιαφέρεσαι», πρότεινε ο Μάρκος.

«Κοίτα, εκτιμώ την προσφορά, αλλά δεν μπορώ. Έχω ένα κατιτίς μ' αυτή την τηλεόραση. Δεν μπορώ να την προδώσω, τόσα χρόνια την έχω και δεν με έχει απογοητεύσει ποτέ, ούτε μια φορά. Θα κάνω πρώτα μια τίμια προσπάθεια να τη βρω, και αν δεν τη βρω... Άσ' το, δεν θέλω να το σκέφτομαι».

«Τι να σου πω, ρε συ... Όλο μελόδραμα είσαι. Κοίτα, εγώ αρχικά πήρα να σου πω να φέρεις κάτι για τον Αρτέμη όταν περάσεις απ' το γραφείο. Έχει τα γενέθλιά του σήμερα και με τους υπόλοιπους έχουμε σχεδιάσει να του κάνουμε μια μικρή έκπληξη. Έχουμε συνεννοηθεί και με τον καινούριο προϊστάμενο – καλό παιδί, παρεμπιπτόντως –, ώστε να μη χρειαστεί να το κάνουμε με κίνδυνο της ζωής μας αυτή τη φορά».

«Ποιον Αρτέμη και ποια έκπληξη; Δεν ακούς τι σου λέω; Κατευθύνομαι στο τμήμα ενώ μιλάμε, δεν θα έρθω στο γραφείο σήμερα. Τηλεφώνησα ήδη και είπα πως είμαι άρρωστος».

«Έλα, ρε, μη μας το κάνεις αυτό. Σου λέω, θα είναι ωραία. Θα αρχίσουμε με μια χαλαρή γιορτούλα, κλειστού τύπου, στο γραφείο και μετά θα μεταφέρουμε το σκηνικό στο μπαρ... μωρέ, πώς το λένε;... Στο μπαρ, τέλος πάντων, το γωνιακό».

Ο Γιώργος πήρε μια βαθιά ανάσα και απάντησε αργά κατά την εκπνοή:

«Θα το ήθελα πάρα πολύ, αλλά πρέπει να καταλάβεις πως κάποια πράγματα είναι πιο σημαντικά από τα πάρτι. Ίσως κάποια άλλη φορά...»

«Καλά, άσ' το... Το κάνεις πολύ δύσκολο το να σε πείσει κα-

νείς, το ξέρεις; Και όλο αυτό για μια κωλοτηλεόραση... Όπως και να 'χει, αν μέσα στη μέρα αλλάξεις γνώμη, θα μας βρεις ή στο γραφείο ή στο μπαρ, ανάλογα με την ώρα. Έτσι κι αλλιώς, μέχρι αύριο το πρωί σχεδιάζουμε να είμαστε όρθιοι».

«Θα δούμε, αλλά μην έχεις πολλές ελπίδες. Όσο εσείς θα γλεντάτε εγώ υπολογίζω πως θα υπογράψω φόρμες και θα βάζω υπογραφές».

«Μην ανησυχείς, δεν κρατάμε κακία. Άντε, κάνε τώρα αυτό που νομίζεις... Και πού 'σαι, η προσφορά για τη δεύτερη τηλεόραση παραμένει ανοιχτή, αν αλλάξεις γνώμη».

«Καλά, καλά, θα δούμε. Γεια προς το παρόν, και να δώσεις τις ευχές μου στον Αρτέμη».

«Δεν θα παραλείψω. Άντε, και καλά... ξεμπερδέματα».

Ο Γιώργος έκλεισε το τηλέφωνο. Η συνομιλία με τον Μάρκο είχε κόψει περίπου πέντε λεπτά από τον χρόνο αναμονής, αλλά απέμεναν ακόμη δέκα. Αυτά τα δέκα λεπτά άρχισαν να του φαίνονται σαν αιωνιότητα. Στη στάση δεν υπήρχαν πολλοί αξιοπρόσεκτοι μέλλοντες συνεπιβάτες, με εξαίρεση έναν πανέμορφο νεαρό άντρα γύρω στα δεκαεννιά, με πυκνά μαύρα μαλλιά, καλοτονισμένα κόκαλα προσώπου και μάτια που έφερναν αρκετά στο κίτρινο, αν και η απόσταση που τους χώριζε τα καθιστούσε δυσδιάκριτα. Φορούσε ξεβαμμένο τζιν, άσπρη μπλούζα, ταιπωρημένα παπούτσια με κορδόνια, και από πάνω ένα μαύρο δερμάτινο μπουφάν μηχανόβιου με γιακά. Κάπνιζε αδιάφορα ένα στριφτό τσιγάρο και φαινόταν πολύ απασχολημένος καθώς χάζεγε τις περαστικές κοπέλες, για να αντιληφθεί το επίμονο βλέμμα του Γιώργου. Παρατηρώντας τον δύο σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του: Πρώτον, μήπως τον είχε ξαναδεί στο εξώφυλλο κανενός περιοδικού μόδας, μια και θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μοντέλο. Δεύτερον, πως υπήρχαν και πράγ-

ματα ανεξήγητα, καθώς ένας άντρας τόσο ωραίος και νέος όσο εκείνος λογικά θα μαγνητίζε τις γυναίκες (ή τους άντρες, ποτέ δεν ξέρεις) και δεν θα χρειαζόταν να κάθεται σε ξεχασμένες ακόμη και από τον Θεό στάσεις του τραμ και να τις κοιτάζει λάγνα, λες και βρισκόταν σε κλουβί και δεν μπορούσε να τις προσεγγίσει. Η τελευταία σκέψη έκανε τον Γιώργο να ζηλέψει, καθώς ο ίδιος δεν ήταν και ο πιο δημοφιλής στο αντίθετο φύλο, και να εξοργιστεί με το γεγονός ότι κάποιος που, αν ήθελε, είχε όποια επιθυμούσε στο πιάτο, σνόμπαρα αυτή του τη δυνατότητα, ενώ αν την είχε ο ίδιος, θα ήταν σαν πασάς σε χαρέμι. Για να μην αδικήσει (έστω και στο μυαλό του) κάποιον που δεν είχε γνωρίσει, τον δικαιολόγησε σκεπτόμενος πως μπορεί να έπασχε από καμία ανίατη ή και σεξουαλικά μεταδιδόμενη ασθένεια και να ήταν αρκετά ευγενής, ώστε να μη θέλει να τη μεταδώσει σε άλλους – ή πως απλώς είχε βγάλει ένα μεγάλο σπυρί στο κωλομέρι.

Το ενδιαφέρον του για τον άντρα όμως σύντομα κόπασε και ξανασυγκεντρώθηκε στα δικά του. Δυστυχώς για εκείνον, όσο και να έστυψε τον εγκέφαλό του απασχολούμενος με τον νεαρό άντρα, οι σκέψεις του απέτυχαν να επιταχύνουν την άφιξη του τραμ. Η ταμπέλα έγραφε «8´». Από την πλήξη ο Γιώργος άρχισε να κάνει άχρηστες μετρήσεις των πραγμάτων γύρω του: τέσσερα καλώδια στον ηλεκτρικό πυλώνα, έξι πουλιά πάνω στα καλώδια, δεκαέξι ρόδες στα τέσσερα παράνομα παρκαρισμένα αυτοκίνητα, δύο σκουπιδοτενεκέδες, εκ των οποίων ο ένας ανακύκλωσης, πέντε άτομα που περίμεναν στη στάση μαζί του, αμέτρητα αυτοκόλλητα κλειδαράδων στις κολόνες, τρία φανάρια, μία μπλε ντομάτα στην αρχή ενός παράδρομου απέναντι...

Το τελευταίο του πήρε λίγη ώρα για να το επεξεργαστεί. Τι

γύρευε μια μπλε ντομάτα εκεί; Βεβαίως, υπήρχε και το ξεκάθαρο και ηλίου φαεινότερον ερώτημα «υπάρχουν μπλε ντομάτες;», που θα ήταν πολύ πιο χρήσιμο, αλλά ξέφυγε από το γλαρωμένο μυαλό του Γιώργου. Όσο και να σκεφτόταν δεν μπορούσε να βρει κάποια εξήγηση για την μπλε ντομάτα. Ήταν κάτι εξαιρετικά απλό αλλά και εξαιρετικά σουρεαλιστικό. Ποιος θα μπορούσε να είχε αφήσει μια μπλε ντομάτα στον δρόμο και για ποιον λόγο; Η περιέργεια τον έτρωγε.

Κοίταξε με προσοχή την πινακίδα στη στάση: «7'». Προλάβαινε να κάνει μια γρήγορη επίσκεψη στον παράδρομο απέναντι και να ερευνήσει το περίεργο αυτό φαινόμενο για λίγο από κοντά. Κοιτώντας βιαστικά δεξιά και αριστερά, διέσχισε τον δρόμο και βρέθηκε στον παράδρομο όπου βρισκόταν και η παράξενη ντομάτα. Γύρω του οι υπόλοιποι κάτοικοι της περιοχής μάλλον είχαν ψυλλιαστεί τον ερχομό της καταιγίδας και έσπευδαν, έξυπνα, να επιστρέψουν στα σπίτια τους ή να αναζητήσουν προστασία κάτω από τις τέντες των τυροπιτάδικων ή τα μπαλκόνια των πολυκατοικιών.

Φτάνοντας στο σημείο όπου βρισκόταν η ντομάτα, τη σήκωσε διστακτικά για να την επιθεωρήσει. Δεν υπήρχαν σημάδια βαψίματος. Ήταν φανερό πως το φυσικό χρώμα της ντομάτας ήταν το μπλε, όσο αφύσικο κι αν φαινόταν. Αδυνατώντας να εξηγήσει το ανεξήγητο της ύπαρξης μιας μπλε ντομάτας, ο Γιώργος σκέφτηκε να ψάξει γύρω για τον ιδιοκτήτη της. Το σημείο όπου βρισκόταν απείχε πολύ από οποιοδήποτε μανάβικο, και επιπλέον ήταν Τρίτη, επομένως δεν είχε λαϊκή. Στρέφοντας το κεφάλι του προς όλες τις κατευθύνσεις, το μάτι του έπεσε σε κάτι ακόμη πιο παράξενο.

«Θεέ και Κύριε! Διπλασιάστηκαν!» αναφώνησε έκπληκτος, βλέποντας μία ακόμη μπλε ντομάτα στο βάθος του παράδρομου

μπροστά του. Προτού προχωρήσει, έλεγξε την πινακίδα στη στάση του τραμ: «5´». Προλάβαινε να ερευνήσει λίγο ακόμη.

Προχώρησε βαθύτερα, πλησιάζοντας την επόμενη ντομάτα. Είχε το ίδιο γαλαζωπό χρώμα με την προηγούμενη, την οποία κουβαλούσε μαζί του. Όπως κι εκείνη, δεν φαινόταν να έχει σημάδια εξωτερικής επέμβασης. Ποιος ξέρει; Ίσως να ήταν μια καινούρια, εξαιρετικά σπάνια ποικιλία. Σ' αυτή την περίπτωση θα μπορούσε να την παρουσιάσει το συντομότερο δυνατό στην πλησιέστερη φάρμα για να θησαυρίσει. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη του, όταν το μάτι του έπεσε σε μια τρίτη ντομάτα, ακόμη βαθύτερα στον παράδρομο. Με αργά βήματα πλησίασε. Ήταν πεπεισμένος πως κάτι δεν πήγαινε καλά – ή πήγαινε υπερβολικά καλά, κανείς δεν ξέρει. Άγγιξε την ντομάτα σαν να ήταν οπλισμένη βόμβα. Για καλή του τύχη δεν έγινε τίποτα. Η, μάλλον, κάτι έγινε, αλλά δεν προκλήθηκε από την ντομάτα. Άκουσε από μακριά το χαρακτηριστικό ηλεκτρικό σύρσιμο του τραμ να καταφθάνει και να επιβραδύνει, πράγμα που σήμαινε πως έφτανε στη στάση. Το οπτικό ερέθισμα δεν άργησε να ακολουθήσει το ακουστικό. Ο Γιώργος είδε το τραμ να σταματάει στη στάση ενώ ο ίδιος βρισκόταν ακόμα στα βάθη του παράδρομου με τις ντομάτες στα χέρια. Πανικοβλήθηκε. Το ρολόι έδειχνε «2´», το τραμ είχε φτάσει πιο νωρίς. Πάντως, μέσα στο αίσθημα πανικού και θυμού που είχε για το ασυγχρόνιστο ρολόι, υπήρχε κρυμμένο και ένα μικρό αίσθημα περηφάνιας για τη συνέπεια του οδηγού και τη σωστή λειτουργία των μαζικών μέσων μεταφοράς. Άρχισε να τρέχει σαν τρελός για να βγει από τον παράδρομο, με τις ντομάτες στα χέρια, για να μη χάσει το τραμ. Δεν πρόλαβε όμως να επιταχύνει περισσότερο, γιατί ένιωσε κάτι βαρύ και σκληρό να τον χτυπάει από πίσω. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου έχασε τις αισθήσεις του.